

Harlan Coben

Ik mis je

Band 1

2015

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Kat Donovan liet zich van haar vaders oude barkruk glijden en wilde net O'Malley's uit lopen toen Stacy zei: 'Je zult het niet leuk vinden wat ik heb gedaan.' Door de toon van haar stem bleef Kat abrupt staan. 'Wat?'

O'Malley's was vroeger een ouderwetse smerissenbar. Kats grootvader kwam er. Net als haar vader en al hun collega's van de New York Police Department. Tegenwoordig was het een yuppentent, een trendy, pretentieuze poseursbar, afgeladen met gasten in een sneeuw-wit shirt onder een zwart pak, met een stoppelbaard van twee dagen, zorgvuldig gecultiveerd om er nonchalant-mannelijk uit te zien. Ze grijsden veel, deze doetjes met hun haar vol mousse en perfect in model, en ze bestelden Ketel 1 in plaats van Grey Goose omdat een of andere tv-reclame hun had verteld dat dát was wat echte mannen dronken.

Stacy keek snel om zich heen in de bar. Ontwijkingsgedrag. Dat beviel Kat niet.

'Wat heb je gedaan?' vroeg Kat.

'Wacht,' zei Stacy.

'Wat is er?'

'Een PB op vijf uur.'

Kat draaide haar hoofd naar rechts om te kijken.

'Zie je 'm?' vroeg Stacy.

‘Ja, natuurlijk.’

Wat inrichting betreft was O’Malley’s in de loop der jaren niet echt veranderd. Goed, de ouderwetse tv’s waren vervangen door een reeks flatscreens waarop te brede beelden van diverse sportwedstrijden te zien waren – kon het iemand nog iets schelen hoe de Edmonton Oilers het deden? –, maar afgezien daarvan had O’Malley’s de smerissenatmosfeer behouden, en dat was juist wat deze poseurs aantrok, het nepauthentieke, het achterhaalde idee dat er actie en spanning in de lucht hingen, waardoor de bar een soort Disney World-versie van zichzelf was geworden.

Kat was de enige smeris die er nog kwam. Alle anderen gingen na hun dienst meteen naar huis, of naar bijeenkomsten van de AA. Kat kwam hier om ongestoord op de oude kruk van haar vader te zitten, met de geesten van vroeger, en vanavond vooral met die van de moord op haar vader, die haar opnieuw achtervolgden. Ze wilde hier gewoon zijn en de aanwezigheid van haar vader voelen, om, hoe raar het ook klonk, er kracht uit te putten.

Maar dat konden de kwezels niet toestaan, of wel soms?

Deze specifieke PB – de afkorting van ‘potentiële boksbal’, ofwel iemand die je graag op zijn gezicht zou willen timmeren – had de klassieke PB-zonde begaan. Hij droeg een zonnebril. Om elf uur ’s avonds. In een

slecht verlichte bar. Andere PB-zonden waren: een portefeuille die met een ketting aan je riem vastzat, om je hoofd geknoopte sjaaltjes, zijden shirts met twee of meer losse knoopjes, een overdaad aan tatoeages, met name symbolen van stammen of bendes, identificatieplaatjes terwijl je nooit in dienst had gezeten, en heel grote witte polshorloges.

Zonnebril grijnsde en stak zijn glas naar Kat en Stacy op.

‘Hij valt op ons,’ zei Stacy.

‘Draai er niet omheen. Wat zal ik niet leuk vinden?’ Toen Stacy zich naar haar omdraaide, zag Kat over haar schouder de teleurstelling van PB’s van veel te dure aftershave glimmende gezicht druipen. Kat had die blik al ontelbare keren gezien. Mannen vielen op Stacy. En dat was een understatement. Stacy was angst-aanjagend mooi, op een manier waarvan je knieën tegen elkaar sloegen en alle vaste stoffen – tandglazuur, bot, metaal – smolten als sneeuw voor de zon. Mannen kregen last van slappe knieën en gingen domme dingen zeggen zodra Stacy in hun buurt kwam. Meestal heel domme dingen.

Daarom was het voor Kat eigenlijk niet zo verstandig om op te trekken met iemand die er zo uitzag als Stacy, aangezien de meeste mannen dachten dat ze geen schijn van kans hadden bij iemand als zij. Dat ze compleet onbenaderbaar was.

Kat, daarentegen, was dat niet.

Zonnebril richtte zijn blik op Kat en begon aan zijn poging. Het was niet zozeer lopen wat hij deed; het leek er meer op dat hij door zijn eigen slijm haar kant op kwam glijden.

Stacy moest zich inhouden om niet te gaan giechelen. ‘Dit gaat leuk worden.’

In de hoop hem te ontmoedigen keek Kat de man aan met een nietszeggende blik en een laatdunkende frons. Zonnebril liet zich niet afschrikken. Hij danste naar haar toe, bewegend op een deuntje dat alleen hij hoorde.

‘Hé, baby,’ zei Zonnebril, ‘heet jij soms Wifi?’

Kat wachtte af.

‘Want ik voel de connectie.’

Stacy barstte in lachen uit.

Kat keek hem alleen maar aan. Hij ging door.

‘Ik hou van kleine chicks, wist je dat? Jullie zijn zo lekker handzaam. Pirouetjes draaiend als je boven op me zit. Ik zie het al helemaal voor me.’

‘Heb je hier wel eens succes mee?’ vroeg Kat.

‘Ik ben nog niet klaar.’ Zonnebril kuchte in zijn vuist, haalde zijn iPhone uit zijn zak en liet die aan Kat zien.

‘Hé, gefeliciteerd, baby. Weet je wie er bovenaan mijn “nog te doen”-lijst staat? Jij.’

Stacy vond het prachtig.

Kat vroeg: ‘Hoe heet je?’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Hoe je maar wilt, baby.’

‘Wat dacht je van Lulhannes?’ Kat maakte de knoop van haar jasje los en liet hem de pistoolholster aan haar riem zien. ‘Ik ga nu mijn dienstwapen trekken, Lulhannes.’

‘Ongelofelijk, wat een vrouw.’ Hij wees naar zijn kruis. ‘Ze weet precies waar ik een stijve van krijg.’ ‘Smeer ’m.’

‘Mijn liefde voor jou is als diarree,’ zei Zonnebril. ‘Ik kan die niet binnenhouden.’

Kat, verbijsterd, keek hem alleen maar aan.

‘Ga ik te ver?’ vroeg hij.

‘O, man, wat walgelijk.’

‘Ja, maar ik durf te wedden dat je die nooit eerder hebt gehoord.’

Daar had hij gelijk in. ‘Nou, smeer ’m. Nu!’

‘Echt?’

Stacy viel bijna op de grond van het lachen.

Zonnebril wilde weglopen, maar hij bedacht zich.

‘Wacht. Is dit een of andere test? Is “Lulhannes” misschien... een compliment of zo?’

‘Ga weg.’

Hij haalde zijn schouders op, wilde zich omdraaien, zag Stacy en dacht: waarom niet? Hij nam haar van top tot teen op en zei: ‘Mijn hoornvliezen smelten als ik naar je kijk.’

Stacy vermaakte zich nog steeds kostelijk. 'O, neem me, Lulhannes. Hier, op de grond. Nu meteen.'

'Echt?'

'Nee.'

Lulhannes keek weer naar Kat. Kat bracht haar hand naar de kolf van haar pistool. Hij stak zijn handen op en liep achteruit weg.

Kat zei: 'Stacy?'

'Ja?'

'Waarom denken dit soort gasten dat ze een kans bij me maken?'

'Omdat je er vlot en leuk uitziet.'

'Ik ben niet vlot en leuk.'

'Nee, maar zo zie je eruit.'

'Echt, als een loser?'

'Nee, maar door het leven getekend,' zei Stacy. 'Ik vind het niet leuk om te zeggen, maar... dat is je aan te zien, en bij sukkels als hij schijnt dat een of ander hormoon los te maken waarvan ze compleet van slag raken.'

Ze namen allebei een slok van hun drankje.

'Maar vertel op, wat zal ik niet leuk vinden?' vroeg Kat. Stacy keek naar Lulhannes. 'Ik heb toch met hem te doen. Misschien moet ik hem een vluggertje gunnen.'

'Begin nou niet weer.'

'Hoezo?' Stacy sloeg haar ellenlange benen over elkaar en glimlachte naar Lulhannes. Hij trok een gezicht dat deed denken aan een hond die te lang in een

auto opgesloten was geweest. ‘Vind je mijn rok te kort?’

‘Rok?’ zei Kat. ‘Ik dacht dat het een ceintuur was.’ Stacy glimlachte. Ze was dol op de aandacht die ze kreeg. Ze hield ervan om mannen in bars op te pikken, omdat die in de waan waren dat een nachtje met haar hun hele leven zou veranderen. En ze vond het leuk omdat het deel uitmaakte van haar werk. Stacy runde een detectivebureau en had nog twee oogverblindende vrouwen in dienst. Hun specialiteit? Overspelige echtgenoten in de val lokken – letterlijk – en ontmaskeren. ‘Stacy?’

‘Hm?’

‘Wat zal ik niet leuk vinden?’

‘Dit.’

Stacy, nog steeds lonkend naar Lulhannes, gaf Kat een blaadje papier. Kat keek ernaar en fronste haar wenkbrauwen.

kd8115

HottestSexEvah

‘Wat moet dit voorstellen?’

‘KD8115 is je gebruikersnaam.’

Haar voorletters en het nummer van haar penning.

“HottestSexEvah” is je wachtwoord. O, en het is hoofdlettergevoelig.’

‘En waar zijn die voor?’

‘Voor een website: YouAreJustMyType.com.’

‘Wat?’

‘Een datingsite op het net.’

Kat trok een gezicht. ‘Alsjeblieft, dat meen je toch niet, hè?’

‘Deze site heeft niveau.’

‘Dat zeggen ze ook van stripclubs.’

‘Ik heb je ingeschreven,’ zei Stacy. ‘Voor een jaar.’

‘Je maakt zeker een grapje, hè?’

‘Ik ben bloedserieus. Ik heb wel eens wat werk voor ze gedaan. Ze zijn echt goed. En laten we eerlijk zijn: je hebt behoefte aan iemand. Je wilt het zelf ook. En hier zul je hem niet vinden.’

Kat slaakte een zucht, stond op en knikte naar Pete, de barkeeper, die eruitzag als een karakteracteur die altijd een Ierse barkeeper speelde, en die dat in werkelijkheid ook was. Pete knikte terug om aan te geven dat hij de drankjes op Kats bon zou zetten.

‘Wie weet?’ zei Stacy. ‘Misschien leer je de ware wel kennen.’

Kat draaide zich om naar de deur. ‘Of de zoveelste lullhannes, dat lijkt me waarschijnlijker.’

Kat typte ‘YouAreJustMyType.com’, sloeg de enter-toets aan en typte haar nieuwe gebruikersnaam en het nogal gênante wachtwoord in de vakjes. Ze fronste haar

wenkbrauwen toen ze zag welke kreet Stacy voor haar profiel had gekozen.

Vlot en leuk!

‘Gelukkig heeft ze “door het leven getekend” wegge-
laten,’ mompelde Kat.

Het was na middernacht, maar Kat sliep nooit erg lang. Ze woonde in een buurt die veel te chic voor haar was, in West 67th Street bij Central Park West, in het Ateliergebouw. Honderd jaar geleden woonden er in het Atelier en de aangrenzende gebouwen, waaronder het befaamde Hotel des Artistes, vooral schrijvers, schilders, intellectuelen en kunstenaars. De ruime, ouderwetse appartementen waren aan de straatkant, en de kleinere studio’s aan de achterkant. Uiteindelijk waren de studio’s omgebouwd tot appartementen met één slaapkamer. Kats vader, de smeris die had gezien hoe zijn vrienden rijk werden door niets anders te doen dan hun geld in onroerend goed te steken, had dat idee ook wel aantrekkelijk gevonden. Toen pa eens iemand het leven had gered, had de man hem het appartement voor de bodemprijs verkocht.

Kat was er ingetrokken toen ze in haar een-na-laatste jaar op Columbia University zat. Ze had de Ivy League-opleiding kunnen betalen met steun van een studiebeurs van de NYPD van haar vader. Het oorspronkelijke plan was dat ze rechten ging studeren en zou gaan werken bij een vooraanstaand advocatenkantoor in New